

KŘEČKO- SAURUS Rex

Tom O'Donnell
Ilustroval Tim Miller

FRAGMENT

Křečkosaurus rex

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom O'Donnell
Křečkosaurus rex – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KŘEČKO- SAURUS ReX

Tom O'Donnell
Ilustrace Tim Miller

Pro Colleen

– T. O. D.

Für Onkel Dieter und Tante Daggi.

Vielen Dank für alles.

– T. M.

OBSAH

1. KAPITOLA.....	9
2. KAPITOLA.....	17
3. KAPITOLA.....	26
4. KAPITOLA.....	33
5. KAPITOLA.....	49
6. KAPITOLA.....	59
7. KAPITOLA.....	65
8. KAPITOLA	81
9. KAPITOLA.....	88
10. KAPITOLA.....	98
11. KAPITOLA.....	117
12. KAPITOLA	134

13. KAPITOLA.....	142
14. KAPITOLA	156
15. KAPITOLA.....	176
16. KAPITOLA.....	189
17. KAPITOLA.....	202
18. KAPITOLA.....	213
19. KAPITOLA.....	229
20. KAPITOLA.....	239
21. KAPITOLA.....	244
22. KAPITOLA.....	254
23. KAPITOLA.....	259

I. KAPITOLA

ZNĚKTERÝCH ZVÍŘÁTEK chovaných dětmi ve škole se stávají legendy. Všichni jsme slyšeli o kachně ze základní školy v Marneyville, která uměla ovládat elektrické ořezávání. A pak tady byl samozřejmě chameleon Bert. Ten, jak přísahali čtvrtáci ze třídy paní učitelky Simonsové, byl prý jednou kostičkovaný jako babiččina chlupatá deka. Spolužáci mého bratrance si zase dodnes špitají o jasnovidné akvariijní rybce, která věděla, co se stane za patnáct minut, jejím prokletím však bylo, že to nikomu nedokázala říct. Jak taky, když to byla akvariijní rybka.

I když byli všichni tihle tvorové nepochybně úžasní, žádný z nich se nemohl měřit s Křečkosaurem.

Křečkosaurus rex byl totiž obr mezi hlodavci, hrdina na věčné časy. Byl pýchou šestáků pana učitele Copelanda. A navíc můj kamarád.

Nikdo netušil, kde se Křečkosaurus vzal. Věděli jsme jen to, že když jsme se po svátku Kryštofa Kolumba vrátili zpátky do školy, stála v rohu ve třídě klec s křečkem. Zdálo se, že pan učitel Copeland je stejně překvapený jako všichni ostatní.

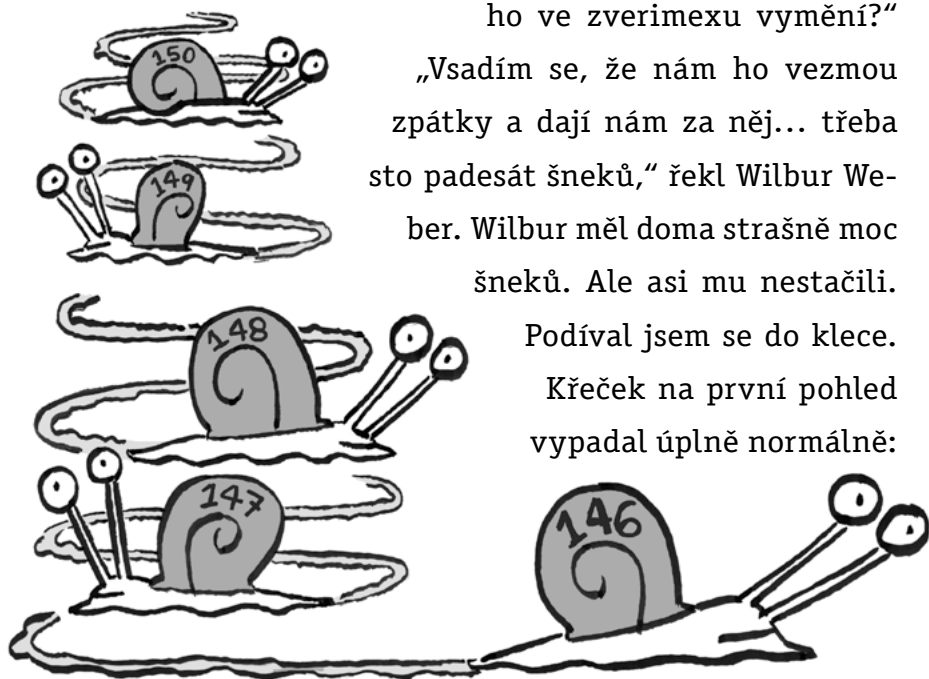
„Tak se mi zdá, děti, že máme křečka,“ řekl jen a pokrčil rameny. „V téhle škole mi nikdy nikdo nic neřekne.“

„Já bych místo křečka chtěla želvu,“ prohlásila Tina Gomezová. „Myslíte, že nám ho ve zverimexu vymění?“

„Vsadím se, že nám ho vezmou zpátky a dají nám za něj... třeba sto padesát šneků,“ řekl Wilbur Weber. Wilbur měl doma strašně moc šneků. Ale asi mu nestačili.

Podíval jsem se do klece.

Křeček na první pohled vypadal úplně normálně:

měl rezavou srst, růžový čumáček a oči jako dva černé korálky. Pak ale otevřel tlamičku a ozvalo se prapodivné zavrčení. Všichni ve třídě se vyděsili. Křeček sice nebyl o moc větší než muffin, ale odvahu teda měl.

„Mně připadá skvělý,“ řekl jsem a rychle si ho načrtl do sešitu.

„Ne-e, mně připadá debilní,“ nesouhlasil Vazoun Vanderkoff a zašklebil se na mě z opačného rohu třídy. Ve skutečnosti se jmenuje Valdemar, ale tak mu říkají jenom učitelé.

„Nech toho, Vazoune,“ okřikla ho Dylan D'Amatová, moje nejlepší kamarádka, taky pořádně nebojácná.

„Tak dost, děti,“ zamračil se pan učitel.

Přihlásila se Marta Cheriová. „Ehm, Arnolde, můžu třídě něco říct, prosím?“ zeptala se. Všichni kromě Vazouna protočili oči v sloup.

„Tak dobře, Marto,“ souhlasil pan učitel. „Ale příště mě prosím oslovuj ‚pane učiteli‘, platí? Už jsme si to přece říkali.“

Marta přikývla a otočila se k nám. „Spolužáci, chci vám jen říct, že to může vypadat, jako že chovat křečka je velká legrace a zábava, ale ve skutečnosti je to obrovská zodpovědnost, na kterou nejste připravení.“

„Hm, proč myslíš?“ zeptala se Dylan. Marta Cheri-ová jí strašně lezla na nervy.

„Protože většina z vás je lehkomyšlná a, co si budeme povídat, nezralá. Zkoušela jsem si na internetu vyplnit jeden test a vyšlo mi, že můj duševní věk odpovídá pětáctýřiceti letům, takže...“

„Starat se o křečka není žádná věda,“ odpověděla Dylan. „Každý den ho nakrmíš a dáš mu vodu a jednou týdně mu vyměníš piliny. Myslím, že to bychom mohli zvládnout.“

„No, můj strejda Tony je zoolog a náhodou se specializuje právě na křečky. A on tvrdí, že je to mnohem, ale opravdu mnohem složitější, než jak říkáš,“ prohlásila Marta a zatvářila se samolibě. „Já myslím, že by bylo nejlepší, kdybychom někoho vybrali – někoho, o kom všichni víme, že je skutečně velmi odpo-

vědny – a pověřili ho tím, aby se o náš milý přírůstek staral.“

Pan učitel si vzdychl. „Tak jo, Marto, tou Dohlížítelkou nad křečkem můžeš být ty.“

Marta radostí vyjekla, až jsme sebou všichni trhli. „Moc děkuju, Arn... Vlastně chci říct, pane učiteli. Smím se zeptat, jestli dostanu oficiální průkazku Dohlížítelky nad křečkem a šňůru na krk?“

„Ne,“ odpověděl jí pan učitel.

„Tak já si ji vyrobím,“ zabručela Marta.

„To klidně můžeš,“ souhlasil pan učitel. „No, to bychom měli. A teď, kdo se chce něco dozvědět o Otcích poutnících?“

„Prosím, pane učiteli,“ hlásila se znovu Marta.

Pan učitel Copeland si promnul spánky. „Ano, Marto?“

„Já si myslím, že bychom toho nového křečka měli nějak pojmenovat.“

„Tak dobře.“

„Jakožto Dohlížítelka nad křečkem navrhuji, aby se mu říkalo Štětinka.“

Ve třídě to nespokojeně zahučelo.

„Tak to teda ne,“ prohlásila Karolína Moodyová.

„Pojďme mu říkat Xullthrox Ničitel.“

Znovu se ozvalo nespokojené zahučení.

„A co takhle Shelly?“ navrhl Wilbur Weber.

Další vlna nespokojenosti. Wilbur nejspíš umí vymýšlet jména jen pro šneky.

„Já si myslím, že by se ten křeček měl jmenovat Marta Juniorka,“ ozval se Vazoun. Nespokojený šepot utichl. Všichni na něho hleděli v němém úžasu. „Teda já vlastně nevím. Je mi to jedno,“ dodal. „Všichni držte hubu.“

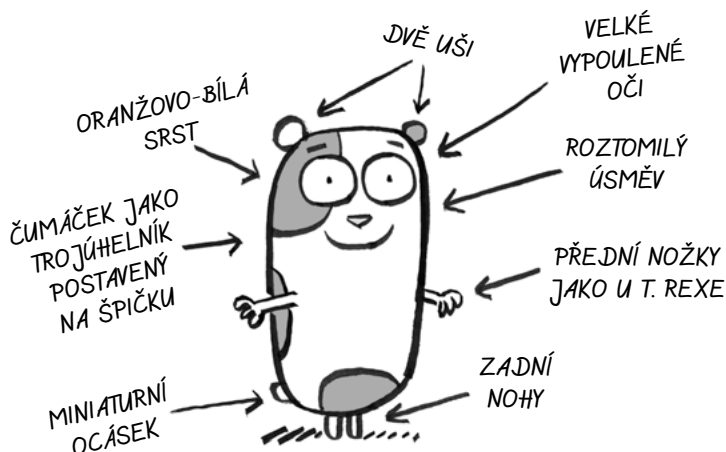
Vtom mě zničehonic napadlo dokonalé jméno. Raději jsem však byl potichu, abych zase nevyprovokoval Vazouna. Místo toho jsem jméno napsal na kousek papíru, a když se pan učitel nedíval, podal jsem ho Dylan.

Dylan si ho přečetla a spokojeně přikývla. „Bude me mu říkat Křečkosaurus rex,“ oznámila třídě. „Konec diskusí.“

Všichni se na ni dívali. Kdybych to navrhl já, nejspíš bych neuspěl, ale Dylan měl rád skoro každý.

„Jen se podívejte na ty jeho přední nožičky, úplně jako malý tyranosaurek,“ dodala Dylan a pokrčila rameny, jako by to bylo úplně jasné.

Všichni ve třídě udělali, co jim Dylan řekla. A souhlasili, že jsou to opravdu mrňavé nožičky.

KŘEČKOSAURUS REX

„Já nevím, Dylan,“ řekla Tina pochybovačně. „Ty přední nožičky má opravdu trochu jako tyranosaurus, ale čím jiným je mu podobný? Přece ne–“

Křeček znovu zavrčel.

A bylo po diskusi. Křeček žáků šesté třídy se bude jmenovat Křečkosaurus rex. Všem kromě Vazouna se to líbilo. Zřejmě mu na jménu Marta Juniorka hodně záleželo.

„A teď konečně ti Otcové poutníci,“ pronesl pan učitel Copeland. „Tak tedy, kdysi dávno, v sedmnáctém století, se nosily takové legrační klobouky...“

„Prosím, pane učiteli...“ Znovu Marta s rukou nahore.

„Marto,“ zaskřípal zuby pan učitel Copeland. „Dnes už jsme hovorem o křečcích strávili spoustu času, takže pokud se v tom, co chceš říct, objevuje slovo ‚křeček‘, musím tě požádat, abys raději nic neříkala, rozumíš?“

Marta přikývla.

„Takže, obsahuje to, co chceš říct, slovo ‚křeček‘?“ Marta zavrtěla hlavou.

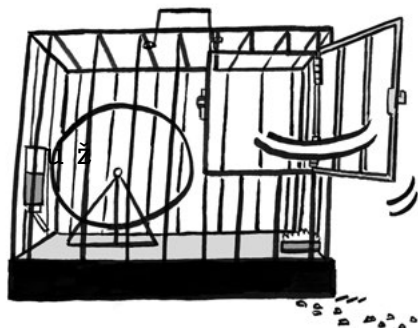
„Dobře tedy,“ řekl pan učitel. „Tak co jsi chtěla?“

„Jakožto třídou pověřená Dohlížitelka nad jistým druhem hlodavce jsem vám jen chtěla říct, že tento hlodavec je pryč.“

„Cože?“ nechápal pan učitel.

„Podívejte,“ prohlásila Marta a ukázala na klec.

A opravdu, klec byla prázdná. Dvířka byla dokořán a ještě se pohupovala v pantech.

„Tak se mi zdá, děti,“ poškrábal se pan učitel Copeland na hlavě, „že křečka nemáme.“

2. KAPITOLA

TÝDEN KŘEČKOSAURA nikdo neviděl. Vypadalo to, že na něj všichni zapomněli. Až na Martu. Pořád na krku nosila šňůrku s vlastnoručně vyrobenou průkazkou, na které stálo, že je Dohlížitelkou nad křečkem.

Ani já jsem nezapomněl. Vždycky ráno před vyučováním jsem prohledával třídu a pátral po něčem, co by mě přivedlo na jeho stopu. O přestávkách jsem bloudil po chodbách. Ptal jsem se kluků a holek z ostatních tříd, jestli ho nezahlédli. Dokonce jsem vlastnoručně namaloval a vylepil po škole plakátky, na kterých stálo, že se ztratil křeček. Nic. Dylan si o mně myslela, že jsem blázen, ale já jsem věřil, že

se jednoho dne vrátí. I když jsem ho znal jen asi čtyři minuty, nemohl jsem si pomoci – měl jsem toho mrňouse rád.

Bylo právě úterý po škole a já jsem udělal velkou chybu. Když jsem se díval, jestli se Křečkosaurus neskryvá v kohoutku jednoho z umyvadel na klučičích záchodech v prvním patře, nechtěně jsem všechno pocákal vodou. Teda všechno ne. Ale většina z toho vyšpláchla na tričko Vazouna Vanderkoffa.

„Ááá!“ zařval Vazoun. „Úplně jsi mi zmáchal tričko, ty pitomče!“

„Vazoune! Neviděl jsem tě. Ukaž, zkusím to napravit,“ řekl jsem a popadl papírový ručník, abych mu tričko s obrázkem zvracejícího zombíka osušil. „Jestli tě to utěší, po vodě ti určitě žádné fleky nezůstanou.“

„To má být vtip?“ chtěl vědět Vazoun a podezřívavě si mě prohlížel. „Víš, doufám, že mám v karate průhlednej pásek?“

„Průhledný pásek?“ nechápal jsem.

„Jo. To je o stupeň výš než černej,“ vysvětlil mi Vazoun. „Je tak těžký ho získat, že o tom nikdo ani neví. A dostane ho jen ten, kdo hlavou rozpůlí skálu.“

„Ale to je skvělý,“ řekl jsem. „Blahopřeju, vážně, Vazoune!“ Nebudu nic zastírat – plazil jsem se před ním.

Vazoun se zamračil. „To má bejt výsměch? Ty si asi myslíš, že jsi s těma svýma pitomýma obrázkama strašně vtipnej. Na karate bys nevydržel na nohách ani minutu. Víš, co se teď stane?“

„Eh, co?“

„Tohle: Kýýýý-ja!“ Vazoun zařval a praštil do odpadkového koše. Koš se zakymácel a převrhl se na podlahu, až se všude kolem válely mokré papírové ručníky.

„Počkej...” řekl jsem skutečně zmaten. „Ten odpadkový koš jsem jako já? Anebo jsem ten chlapík, který s ním bojuje?”

„Drž hubu,” sykl Vazoun, tiskl si klouby pravé ruky do levé dlaně a zatíнал zuby bolestí. Někdo jako vy nebo já by možná rovnou předpokládal, že když praští do něčeho kovového, bude to bolet. Vazoun na to musel přijít tak, že to vyzkoušel.

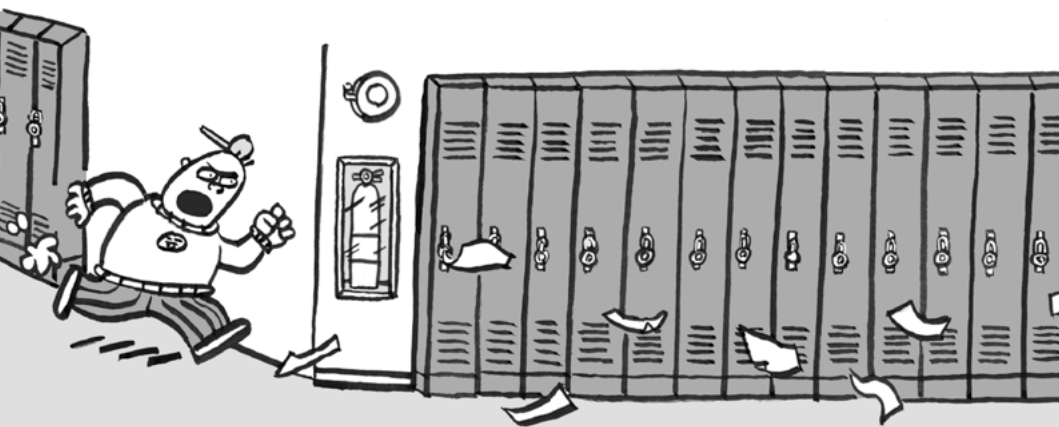
„Nechce se mi věřit, žes mě přinutil předvést něco z karate pod vlivem hněvu,” řekl a přitom si protřepával a propínal prsty na ruce. „Za to tě zabiju.”

Dál jsem nečekal. Prořítíl jsem se kolem něho a ven ze dveří na chodbu.

„Vrať se, Same!” ječel za mnou Vazoun.

Běžel jsem o život.

Abyste rozuměli: znám lepší zábavu než běhat o život. Popravdě řečeno, běhání z jakéhokoli důvodu

by bylo na seznamu mých oblíbených činností až někde úplně na konci. Rád čtu komiksy. Baví mě hrát s Dylan disk golf (i když nikdy nevyhraju). Sem tam si obuju ještě jeden pár bot na ruce a předstírám, že jsem kůň. (Ale o tom možná raději nikomu neříkejte.) Nicméně tenkrát to vypadalo, že běháním o život trávím značnou část svého volného času. Díky Vazounovi to byl můj koníček číslo jedna, já jsem si ho ovšem dobrovolně nevybral.

Všechno to začalo mou skutečně nejmilejší zábavou: kreslením. Strašně rád kreslím. A tak to bylo odjakživa. Dřív to ostatním připadalo skvělé, skoro něco jako magie. Ale to se loni změnilo.

Když jsem se naučil kreslit roboty, kteří si urážejí hlavy, chtěl jsem se zlepšit v karikaturách. Abych se procvičil, nakreslil jsem karikatury úplně všech kluků a holek ze třídy. Nechtěl jsem je nikomu ukazovat.

(No dobře, ukázal jsem je Dylan. Ta její ji rozesmála.) Jenomže jednou jsem si omylem zapomněl skicář v knihovně. Našla ho Karolína Moodyová, a brzy svůj portrét od Sama Gibbse viděl úplně každý. Všichni byli strašně naštvaní – kromě Marty Cheriové, ta se cítila neuvěřitelně polichocená. A největší vztek měl Vazoun Vanderkoff. Uznávám, že s těmi čárami, které vycházely od jeho hlavy a naznačovaly, že smrdí, jsem to možná přehnal.

Ještě pořád jsem byl u ostatních v nemilosti, ale jen Vazoun mě chtěl rozdrtit. Pokud jsem mohl soudit, drcení lidí představovalo jednu ze tří věcí, které ho opravdu zajímaly – vedle filmových hororů a průmyslově zpracovaných potravin. Když nebylo po ruce nějaké DVD se zombíkama nebo pytel slaných brambůrků s příchutí rančerského kotlíku (výrobek Země úsměvů™), které by odvedly jeho pozornost, byl jsem v háji.

„Praštím tě, že zapomeneš, jak se násobí a dělí,“ hulákal a hnal se za mnou. „Zmlátím tě tak, že budeš mít na vysvědčení samé koule!“

Měl jsem jen jednu naději: před panem učitelem Copelandem se do mě Vazoun snad nepustí. Utíkal

jsem k nám do třídy. Když jsem se vyřítíl zpoza rohu, srdce mi spadlo do kalhot. Ve třídě bylo zhasnuto. Bylo tam prázdné. Pan učitel už odešel. To znamená, že dveře budou zamčené. Ve svém zoufalství jsem to přece jen zkusil.

Úspěch! Klika povolila. Vplížil jsem se dovnitř, zavřel za sebou dveře a zevnitř je zamkl. Spustil jsem se na všechny čtyři a ukryl se za řadou lavic. Nebudu nic předstírat: zbaběle jsem se tam schovával.

To už jsem slyšel Vazouna přímo za dveřmi.

„Kde jsi, Same?“ hulákal. „Radím ti, abys raději nečet můj diář. Jsou tam věci, do kterých nikomu nic není – já vlastně žádnéj diář nemám, aby bylo jasné. Drž hubu!“

Zkusil vzít za kliku. Ta cvakla a já jsem slyšel, jak se dveře rozletěly. Schoval jsem si obličej do dlaní. Pan učitel Copeland dveře při odchodu určitě zamkl. Jenomže zámek byl rozbitý! Vazoun vstoupil do místnosti.

„Vím, že tady někde seš, Same,“ řekl. „Věř mi, byl jsem po škole už tolikrát, že znám tuhle třídu jako své boty. Přede mnou se neschováš. Najdu tě. Jsem jako novodobý Šajlok Holmes.“

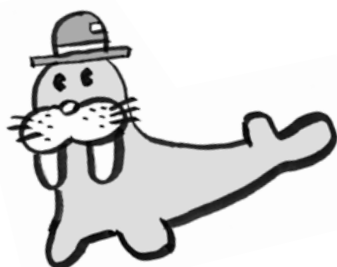
Potichu jsem se plížil za řadou lavic. Vypadalo to, že jsem v zoufalé situaci. Rozhlížel jsem se, jestli někde nenajdu něco, cokoli, co by mě zachránilo.

Kalkulačka? To ne.

Tuba s barvou? Kdepak.

Dál už to nešlo. Byl jsem v rohu místnosti, přímo pod obrovským šiřatým modelem sluneční soustavy, který visel ze

stropu. Ze starých mincí a potravinové fólie ho prý loni vyrobil jakýsi kluk nebo holka kvůli čemusi, co se jmenovalo Večer plný vědy. Model byl strašně těžký a vůbec s ním nešlo pohnout, tak ho pan učitel Copeland nechal zavěsit pod strop.

„Mám tě,“ prohlásil Vazoun.

Otočil jsem se. „Ach, ahoj, Vazoune,“ zahlaholil jsem a snažil jsem se, aby to znělo nenuceně.

„Teď si sám zvolíš svůj osud, Same,“ oznámil mi. „Vybereš si drtič blbečků?“ Zvedl do vzduchu levou pěst. „Anebo likvidátor pitomců?“ A zvedl pravou pěst.

„Jaké jsou výhody a nevýhody?“ zeptal jsem se. Hrál jsem o čas.

„Přestaň zdržovat, Same.“

„Tak jo, dobře. Říkal jsi, že se něco z toho jmenuje vrtič blbečků?“

„Drtič! Bylo by fakt směšný říkat pěsti vrtič.“

„Jasně, promiň...“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se nade mnou něco pohnulo. Cosi pelášilo po provazech modelu sluneční soustavy.

„V tom případě,“ začal jsem, „si vyberu třeba irigátor pitomců?“

„Likvidátor!“ zařval

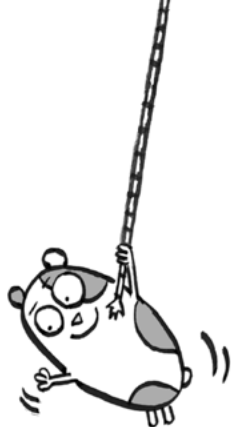
Vazoun. „Ty si snad
myslíš, že já jenom
žertuju nebo co!

To mě tak...“

Vtom jsme oba
zaslechli zavrčení.

3. KAPITOLA

H EJ, PODÍVEJ. To je ten uchrchlanej sysel," řekl „Vazoun. Zíral na Křečkosaura, který se pevně držel provazu, na němž přímo nad Vazounovou hlavou visel model.

„Křečkosaurus rex," řekl jsem.

Vazoun se ke mně otočil. „Marta Juniorka," opravil mě.

„Jasně, promiň. Marta Juniorka."

Křečkosaurus se pustil do ohlodávání provazu.

„Tak teda, kde jsme to přestali?"

„Hm, myslím, že u toho, jak sis uvědomil, že násilím se nic nezmůže, chtěl jsi mě jen důrazně varovat a pustit mě.“

Vazoun se zmateně poškrábal na hlavě. „Vážně? Protože mně se nezdá, že bych já něco takovýho...“

Ozvalo se lupnutí a hned nato rána. A Vazoun Vanderkoff se válel na zemi pod hromadou planet vyrobených z potravinové fólie a starých mincí. Zamrkal jsem. Křečkosaurus tu šňůru přehryzal! Zachránil mě!

„Mami... už jsme u babičky?“ mumlal Vazoun. Když mumlá, tak to jistě není po něm. Což je dobře. Svým způsobem. Nebo si to aspoň myslím.

„Díky!“ poděkoval jsem Křečkosaurovi, který pořád ještě visel za šňůru ze stropu. Zvedl jsem ruce, abych ho chytil. „Skoč tamodtud dolů.“

A on skočil. Jenže ne do mých napřažených rukou, ale přímo mně na hlavu. Přestože křečkům opravdu fandím a mám je rád, byl to opravdu hodně divný pocit a, eh, asi jsem zařval. Pořádně zařval. A to Křečkosaura nejspíš vyděsilo. Zřejmě proto mi seběhl po zádech a protáhl se škvírou pode dveřmi.

„Promiň! Mám strašně citlivou kůži na hlavě!“ křikl jsem za ním. „Neutíkej, prosím!“

Křečkosaurus však na nic nečekal. Vyběhl jsem na chodbu a tam jsem ještě zahlédl, jak jeho rezavý kožíšek mizí za rohem. Řítil jsem se, jak nejrychleji jsem dokázal, ale Křečkosaurus byl rychlejší. Pelášil dolů po schodišti a já za ním. Než jsem doběhl na konec chodby, už po něm nebylo ani vidu ani slechu.

Stál jsem u dveří do školní tělocvičny: musel zaběhnout sem. Podíval jsem se na hodinky, bylo za deset čtyři. Každou chvilku tu bude máma, aby mě vyzvedla. Ale přece teď nemůžu nechat Křečkosaura znovu zmizet!

Tělocvična byla tmavá a tichá. Přimhouřil jsem oči. Zdálo se mi to, nebo jsem opravdu viděl, jak ke kabinetu pana učitele Weekese něco peláší? Běžel jsem ke dveřím a otevřel je.

Uvnitř se svítilo. Pan učitel Weekes, náš kníratý tělocvikář, stál před velkým zrcadlem. V jedné ruce držel proteinový nápoj a ve druhé jakousi starou trofej. Neviděl mě.

„A nyní, za městečko Maple Bluffs, na Okresním přeboru trenérů fitness vystoupí,“ pronesl pan učitel divným hlasem, který zněl, jako by vycházel z amplionu, „Leslie Weekes, známý též jako Sametový žralok.“

Pan učitel si lokl proteinového drinku a potom napjal všechny svaly na těle. Zas tak moc jich neměl.

A znovu, hlasem jako z amplionu, oznámil: „Ááách, to je postava, přátelé, co říkáte? Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby pan Weekes dostal zvláštní cenu poroty za ‚Nejlepší lýtkové svaly‘. Skoro to vypadá, jako by si do ponožek nacpal uzenu kýtu, nezdá se vám?

Vítěz tohoto přeboru, jak jistě víte, postoupí do celostátního kola a nejspíš se proslaví a zbohatne, a už se nikdy nikdo nebude posmívat jeho kníru! A vážným favoritem – i když se teď usmívá, promiňte mi ten žertík – je právě Leslie Weekes, protože, jak všichni víme, už má jeden titul v kapse.“

Weekes pozvedl starou trofej a usmál se na sebe do zrcadla, potom znovu zatnul svaly. Pomalu jsem couvl. Prkno v podlaze zavržalo. Pan učitel Weekes se vmžiku otočil. Bylo znát, že se ho to strašně dotklo.

„Gibbsi!“ pronesl. „Co tady děláš? Můj kabinet je... Škola končila před dvaceti minutami... Eh, proč jsi... Gibbsi!“

„Nezlobte se,“ vykoktal jsem. „Myslel jsem si, ehm, myslel, že je tady záchod.“

„To teda není! Příště klepej, protože já tady mám na práci důležité věci! A dobré způsoby jsou taky součástí tělesné výchovy, jak jistě víš!“

„Jasně. Promiňte,“ omluvil jsem se ještě jednou. Už jsem chtěl odejít, když vtom jsem něco zahlédl.

Zahlédl jsem, jak mě z díry dole ve zdi vedle Weekesova zrcadla pozoruje pár černých očí.

„Na co zíráš, Gibbsi?“ zeptal se mě pan učitel Weekes.

„Na vaši cenu,“ zalhal jsem a ukázal jsem na to, co držel v ruce.

Pan učitel se na ni láskyplně zahleděl. Na vršku byla jakási soška: našťavaně vypadající kluk s postavou superhrdiny. Weekes se usmál. „Mladý svalovec. Tu jsem vyhrál, když mi bylo asi tolik jako teď tobě, za celkovou tělesnou zdatnost. Kliky na kloubech! Závodý v tahání pytlů s pískem! To bylo klání, jak se patří!“

„Páni, kliky na kloubech? To zní, ech, vážně úžasné,“ lhal jsem a snažil se získat čas, zatímco jsem se pomaličku přibližoval k díře ve zdi. „To by bylo prima, kdyby se něco takového dělalo i dnes.“

Pan učitel Weekes si pohladil knír. „Víš, že to vůbec není špatný nápad, Gibbsi?“

„Opravdu si to myslíte, pane učiteli?“ zeptal jsem se. Už to nebylo k díře ani půl metru. Dřepl jsem si a natáhl ruku...

„Same?“

Otočil jsem se. Byla to moje máma.

„Všude tě hledám,“ řekla zamračeně. „Proč jsi nebyl v knihovně?“

„Promiň,“ odpověděl jsem. „Myslel jsem si, že je tady záchod.“

Pan učitel Weekes se na maminku soustrastně po-
díval. Vzdychla si.

„Dobře, je čas, abychom hep...“ Máma ztuhla. „Je
čas, abychom... hep... hep, HEPČÍK!“ A kýchl, což je
ten nejhlasiťejší zvuk, jakého je moje máma schopná.
Jistý si tím nejsem, ale možná je to ten nejhlasiťejší
zvuk, jaký vůbec věda zná. Pan učitel i já jsme nad-
skočili nejmíň půl metru.

„Nezlobte se,“ omlouvala se maminka a utírala si
nos. „Nejspíš jsem tady na něco alergická.“

„Na svaly?“ řekl pan učitel Weekes s nadějí v hlase.

„To myslím ne,“ odpověděla.

Pokud vím, moje máma je alergická na jedno: na
zvířecí srst. Právě proto máme doma kočku bez srsti,
zatímco bychom klidně mohli chovat, ach jo, co já
vím, třeba křečka.

A když už mluvíme o křečcích, kteří nejsou: když
jsem se otočil a podíval se znovu na díru ve zdi, Křeč-
kosaurus byl fuč.

4. KAPITOLA

DRUHÝ DEN RÁNO, ještě než začala škola, si na mě Vazoun počkal na chodbě. Obvykle chodí pozdě, až po docházce. To, že se dnes objevil tak brzy, nevěstilo nic dobrého. Na hlavě měl bouli velkou jako golfový míček. Byl našťvaný. Jenže Vazoun Vanderkoff je našťvaný vždycky. Dnes však byl extranašťvaný, ne, supermeganašťvaný. A to na mě.

„To máme dnes pěkný ráno, co Same?“ řekl a rozhlédl se, jestli kolem nejsou nějakí učitelé. Samozřejmě tam žádní nebyli, jako vždycky, když je potřebujete.

„Same? Ale ne. To se určitě pleteš,“ řekl jsem a snažil se, jak nejlíp jsem uměl, napodobit cizí přízvuk. „Já jsem jeho identický bratranec Jarmo. Z Finska!“

„Podruhé to fungovat nebude,“ prohlásil Vazoun.

Popadl mě za ruku a dostrkal na klučičí záchody v prvním patře. Odpadkový koš, který Vazoun srazil k zemi a který přece jen zůstal po zásahu karatisty s průhledným páskem trochu pošramocený, někdo mezitím postavil na místo. Měl jsem strach, že podobně pošramocený brzy bude i můj obličej.

„Tak zaprvý,“ začal Vazoun a přitom mě držel za límec, „jestli před někým cekneš, že mě knockoutoval sysel, je po tobě.“

„Žádného sysla jsem neviděl,“ ujistil jsem ho. Což byla technicky vzato pravda.

„Když se tě někdo zeptá, prostě jsem si hleděl svého, demoloval jsem školu, když mi ty pitomý planety spadly na hlavu. Jasný?“

„Jasně. Prostě nevinný vandalismus,“ souhlasil jsem. „To se mohlo stát každému.“

„A zadruhý,“ pokračoval Vazoun, „až najdu Martu Juniorku, pořádně mi za to zaplatí.“

„No tak, Vazoune,“ mírnil jsem ho. „Křečkosaura nech plavat. Je to jen zvíře. Ten přece...“

„Viděl jsem ty tvoje plakátky. Já vím, že ses do něj zamiloval. Já se však řídím jednoduchým zákonem,

Same. A ten říká, že nikdo nesmí na Vazouna Vanderkoffa jen tak beztrestně shodit podomácky vyrobenou sluneční soustavu. Nikdo, jasný?”

„Skutečně přesně formulovaný zákon, Vazoune, sám bych to nevyjádřil líp,” řekl jsem. „Ale to přece není nutné...”

„Tak dost zbytečných řečí,” utnul mě Vazoun a sevrěl mě ještě pevněji. „Chci ti říct, jaké tě čeká překvapení.”

„Prázdniny v Karibiku?”

„Ne. Ale voda je tam taky,” odpověděl Vazoun a zle se usmál. Nohou rozrazil dveře jedné kabinky. „Určitě znáš starou dobrou metodu vymáchání v záchodě.”

Vzdychl jsem si. „Jasně. Spláchněš a ponoříš mi tam hlavu.” Koupel v záchodě je dost příšerná, ale pořád lepší než rozbitý obličej. Kdybyste na tom byli jako já, taky byste museli takhle srovnávat.

„Aha, a to je právě problém,” řekl Vazoun a objal mě celou paží. „Ty už vymáchání důvěrně znáš. Což znamená, že potřebujeme něco novýho. Včera v noci – když jsem ležel v posteli a třel si tu obrovskou bolavou bouli na hlavě – mě napadlo: Jak jenom bych

mohl to klasický vymáchání upgradovat? Jak můžu tuhle klasiku obměnit a stát se nesmrtelným?”

„Uvažuješ o tom, jak se zapíšeš do dějin šikany,” poznamenal jsem. „Skvělé.”

„A přitom jsem přišel na to, čemu říkám Ultra vymáchání Vazouna Vanderkoffa, zkratka ULVYVAVA.”

„ULVYVAVA,” zopakoval jsem po něm. „Úplná hračka vyslovit.”

„ULVYVAVA je úplně stejný jako tradiční koupel,” prohlásil Vazoun, „až na jeden důležitý zlepšovák.”

Vazoun zalovil v kapse a vytáhl pytlík se směsí Babiččiných lívanečků (z produkce Země úsměvů™). Pytlík roztrhl, spláchl a pak nasypal obsah do záchodu. V záchodové míse vzniklo žlutohnědé blátíčko.

Zamračil jsem se. „A nestačilo by, kdybys mi dal prostě jen přes hubu?”

„K tomu se dostanem,” ujistil mě Vazoun. „Ze všeho nejdřív ale ULVYVAVA!”

Nato mě obrátil hlavou dolů.

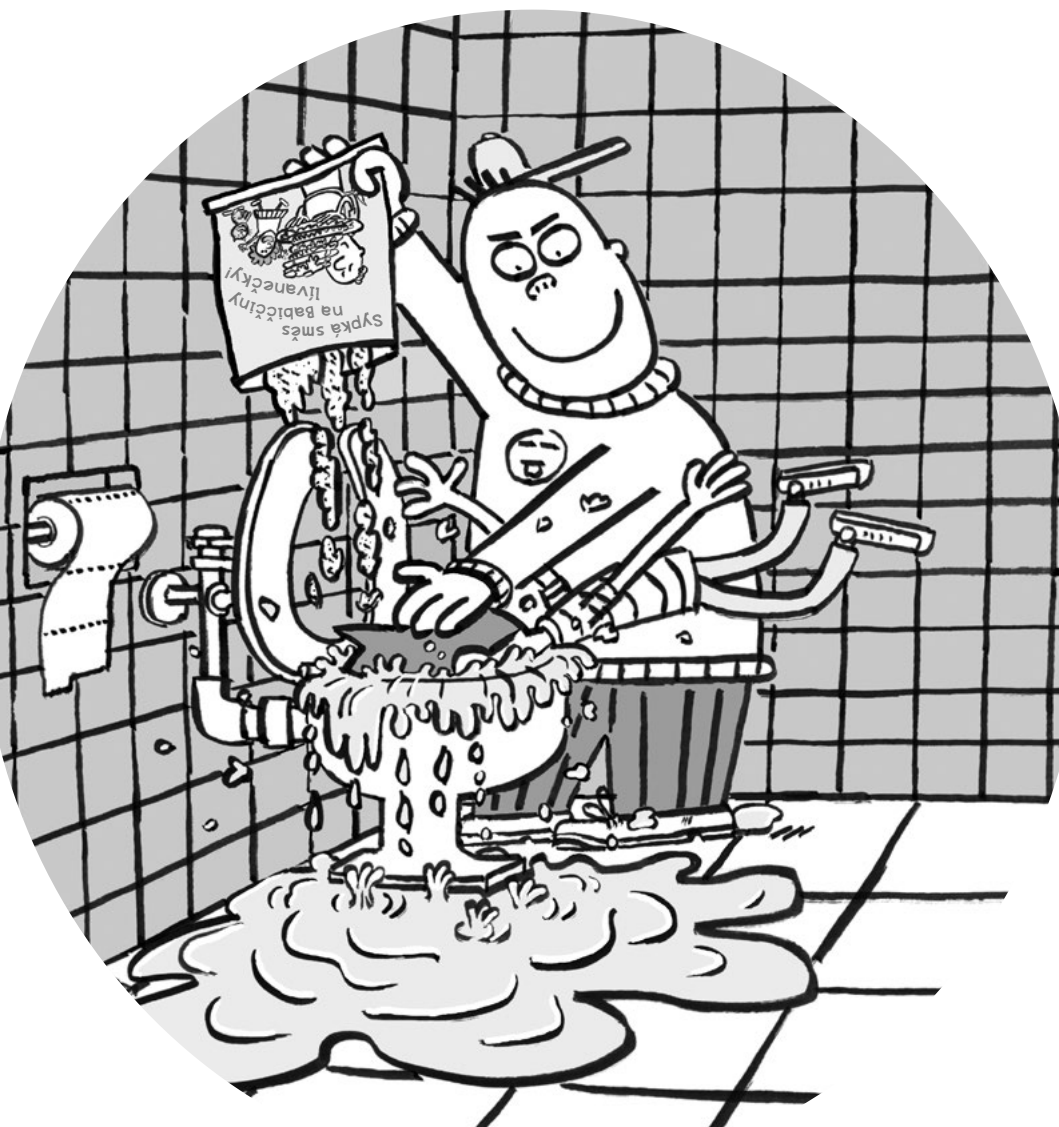
„Prosím, Vazoune, mám citlivou kůži na hlavě!”

Vůbec to s ním nepohnulo. Ponořil mi hlavu do té šplouchající břechky. Když mě vytáhl, byl jsem lepka-

vou směsí na lívanečky smíchanou s vodou ze záchodu zapatlaný až po ramena.

„Tak co tomu říkáš?“ chtěl vědět Vazoun. Čekal, až se jeho první oběť vyjádří.

„Je to příšerný,“ řekl jsem a vytíral si břechu z očí.

„Skvělé,“ odpověděl Vazoun a praštil mě do břicha, div že mi nevyrazil dech.

„Je jen otázkou času, kdy najdu Martu Juniorku,“ oznámil mi a měl se k odchodu. „Vezmu ho k nám domů a dám ho sežrat svému hroznýšovi. Už teď je ten sysel mrtvej.“

Napadlo mě sedm nebo osm případných odpovědí, ale nevyslovil jsem je. Určitě už jsem nechtěl další ULVYVAVA.

A tak jsem následujících patnáct minut strávil tím, že jsem se tu směs na lívanečky ze sebe snažil smýt. Jestli si myslíte, že to jde snadno, tak jste na omylu. Zatímco jsem si myl obličej, vlasy zapařené od těsta mi na hlavě ztvrdly a vytvořily jakousi tu-

hou špici. I když jsem se je snažil uhladit, vždycky se zase postavily. Zazvonilo, a já jsem musel jít do třídy. Vypadal jsem jako ten nejsmutnější jednorožec na světě.

„Opravdu avantgardní účes, Same,“ prohásil pan učitel Copeland.

„Díky,“ zamumlal jsem a posadil se na místo.

Nejsmutnější
jednorožec
na světě

Já

„To nebyl kompliment,“ poznamenal pan učitel. Chvilí počkal, než se všichni usadí. „Tak, děti, někteří z vás už si všimli, že zmizel model sluneční soustavy. To proto, že včera po škole došlo k jistému incidentu.“ Pohlédl úkosem na Vazouna, který dělal, jako že neposlouchá, a listoval říjnovým vydáním Pucejře, časopisu o zvláštních efektech filmových hororů.

„Jen abych připomněl, co jistě všichni víte, ve třídě se nikdo nesmí zdržovat bez dozoru,“ řekl pan učitel, když Vazounovi zabavil časopis. „Jasně?“

„Ano, pane učiteli,“ odpověděli jsme jednohlasně.

Přihlásila se Tina Gomezová.

„Co je, Tino?“ zeptal se pan učitel Copeland.

„Já nevím, pane učiteli. Nejdřív přijdeme o křečka, teď o model sluneční soustavy,“ prohlásila a dramaticky u toho potřásala hlavou. „Co strašného se stane příště?“

„Tino, toho křečka jsme měli ani ne deset minut,“ řekl pan učitel.

„Měli bysme si místo něj pořídit nějaké šneky,“ ozval se Wilbur Weber.

„Ty bys všechno řešil tím, že by sis pořídl nějaké další šneky, Wilbure.“